

Pestszentimrei **Öröm** **Hír** **Levél**

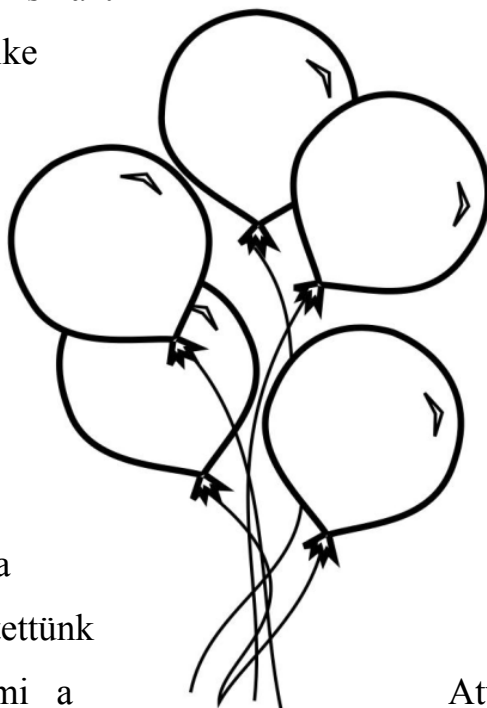

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
XII. évfolyam 8. szám (103.) - 2015. október

Léggömbök

Úgy képzeljük, a menyország
valahol ott fenn van, s azt
reméljük, halottaink lelke
oda szállt. Ahogy az
a léggömb röppen
fel, amit héli-
iummal töltöttek
meg.

A gáz, amit a
léggömb burka őriz, az
Isten kegyelme: ha
jócselekedetünkkel szert tettünk
annyi hajtóanyagra, ami a
menyországba juttat majd
bennünket, üdvözülünk. De ha a
léggömböt megkötik, ha nehéz

súlyokkal húzzák le, akkor hiába
a benne levő hélium, nem
tud felemelkedni. A hát-
ramaradottak feladata
az, hogy imáikkal
leoldják a súlyokat,
kibogozzák a cso-
mókat, megszabadítsák
a léggömböt minden
felesleges tehertől.
Imádkozzunk halotta-
inkért, hogy a Mennyei
Atya vegye őket maga mellé,
abba az országba, amire úgy
szoktunk gondolni, valahol fenn
van.

Elsőáldozás

Nagyon megható volt ez a szentmise számunkra. Ott látni "kicsi" nagylányunkat az oltár előtt fehér ruhában, tiszta kis szívével, Jézusra várva... Olyan jó, hogy együtt készülhettünk erre a napra, hogy kísérhettük őt idáig, hogy családi imává vált a Jézussal való találkozás élménye. Szép volt megtapasztalni azt is, ahogy Sára a szombati gyónás után így szólt a testvéréhez: "Én ma nem fogok megsértődni, mert nem akarok bűnt elkövetni, én holnapig tiszta akarok maradni!" Hálátelt szívvel és továbbra is imával: Hős család

Saci már nagyon régóta vágyott arra, hogy áldozhasson együtt velünk, szüleivel és bátyjával. Nagy izgalommal készült az első gyónására, ami után felszabadultan és boldogan jött haza. "Anyá, képzeld mindent megbeszélünk Károly atyával" – újságolta nekem. Izgatottan készült a nagy napra, ami nagyon szépen sikerült. Jó volt látni milyen sokan járultak először szentséghez. Szépen és tiszta szívvel álltak elől. Bízom benne, hogy mindannyian megmaradnak hitükben egész életükben. (Plachy Viki)

Gréta lányunk elsőáldozását nagyon szép élményként, emlékként őrzöm szívemben. Férjem görög katolikus vallású, így gyermekeink is azok lettek a keresztségben. Szentmisére felváltva járunk Imrére, illetve Gyálra, ahol Papp Miklós görög katolikus atya szolgál. Gréta az Úrjézussal való első találkozására – amelyre egy héttel az imrei gyermekekét követően került sor – még a nap is kisütött örömeiben, jóllehet előtte és utána sok napon keresztül kitartóan esett. Gábor atya kedvesen segített és kölcsönadott egy elsőáldozási ruhát.

Péntek délután sikerült egy csendes időt találnunk kislányommal, amikor kettesben leültünk a tanító Krisztus és Szűz Mária ikonjai elé. Először elmondtam neki, hogy mennyire szeretem, és hogy mennyire hálás vagyok Mennyei Atyánknak, hogy őt adta nekünk. Beszélgettünk a bűnbánat szentségéről és az elkövetkezendő elsőáldozásáról is. Ezt követően pedig a lelkitükör segítségével megvizsgáltuk a szívét.

Szombat este az alkonyati istentiszteleten (vecsernyén) való részvételt követően Gréta részesült a bűnbánat szentségében. A kisfiunk és én is meggyóntam, és Miklós atya biztató

szavait magammal véve készültem a másnapi ünnepre.

Vasárnap a 11 órás liturgia keretében részesedett Gréti Krisztus testében és vérében először. (A görög katolikus szentmiséken mindig két szín alatti áldozás van.) Az egész család összegyűlt erre a szép alkalomra, megérkezett férjem bátyja is családjával, aki görög pap Nyíregyháza mellett, Leveleken. Illetve imrei közösségünkől is megtisztelt bennünket több baráti család azzal, hogy velünk együtt ünnepeltek.

Mivel a görög katolikus közösség itt Gyálon igen kicsi, így Gréti volt idén az egyetlen elsőáldozó gyermek. Ez azzal a különleges „kiváltsággal” járt számunkra, hogy Miklós atya név szerint szólította meg Grétát és minket, szülőket is a szertartás alatt. Ez nagy ajándék volt nekünk. Az aznapi evangélium a magvetőről szólt. Édesanyaként mélyen szívembe zártam Miklós atya azon bátorítását, hogy miután gyermekeink szívébe elvetettük a jó magot, tudjunk, tudjak bízni benne, hogy az dolgozik benne és majd százszoros termést hoz.

A szertartás végén férjem testvére, Péter is köszöntötte Grétát. Arra irányította figyelmünket, hogy milyen mérhetetlenül nagy, különleges ajándék és nagy megtiszteltetés az Isten részéről, hogy mi emberek, bűneink ellenére is,

már itt a földön találkozhatunk a Legfőbbel, a Legszentebbel. Mennyei Atyánk ily nagy szeretete és ajándéka büszkeséggel tölthet el mindnyájunkat, nemcsak az először, hanem a sokadszor áldozókat is. (Seres Ági)

Családos kirándulás

Napsütéses őszi nap volt október 23-a. A nemzeti ünnepet a plébánia néhány családjával együtt, Magyariék vezetésével a Börzsönyben töltöttük, a Gyadai Tanösvényen.

Mi csak jó hírért hallottuk azelőtt a helynek, gyermekeink viszont már egy óvodai kirándulás során megismerkedhettek Hangya Danival, a tanösvény jelkép állatával, így nem volt kérdés, csatlakozunk-e a túrázókhöz. Ezúttal a "nagy" tanösvényt jártuk végig. Az út nem volt hosszú, öt kilométert gyalogoltunk csupán, ám ezen a rövid távon is rengeteg kalandot éltünk át. Nagyszerű érzés volt azt tapasztalni, hogy a gyerekek milyen hamar egymásra találtak, és kis csapatokban együtt járták az erdőt. A tanösvény 13 állomásán feladat is várta a gyerekeket, melyekhez még munkafüzetet is kaptunk, így aztán a kis természetbúvárok talajt vizsgáltak, fákat ölelgettek, szemlélődtek és füleltek, amikor épp a játék hevében véletlenül el nem mentek az állomást jelző tábla mellett. Az őszi kikerics teljes pompájában virított, lila foltokkal tarkítva az egyébként is színpompás őszi tájat. A túrát pedig különleges szakaszok tették izgalmassá: néhol cölöpök tetején mehettek végig a bátrak, máshol pallósoron sétálhattunk végig, a legkülönlegesebb pedig egy igazi függőhíd volt. A kirándulás végén

játszótér és a kicsi hangyavasút várta a fáradhatatlan gyerekhadat.

Azt hiszem, mindannyiunk nevében mondhatom, hogy remek élményekkel gazdagodtunk. Köszönjük a szervezést a Magyar családnak! (Kósa Kata)

Alsós minitábor

Az alsós minitáborunk idén ősszel családiasan sikerül. A hétvégénket megelőző napokban bőséges esőt kaptunk országszerte, és ez indulásunkkor sem volt másképp. Csak reméltük, hogy nem ragadunk be három napra a nagybörzsönyi plébániára, de ahogy a nap szombat reggel felkelt, és megmutatta nekünk magát, már tudtuk: mehetünk kirándulni.

Azért az erdőben még tocsogtak az utak a víztől, így nagy túra helyett csak egy kis sétára indultunk a faluba. Annak ellenére, hogy többedszerre voltunk Nagybörzsönyben, új oldalait fedeztük fel. Ahol lehetett, hídon keltünk át, szabadtéri színpadon verset szavaltunk (persze csak a bátrabbak), középkori templomban jártunk, és fejedelmi ebéddel zártuk a délelőttünket. Bár kevesen voltunk, mégis megtelt a plébánia gyerekzsivajjal, ami délutánra koncentrált figyelemmé formálódott a

kézműves foglalkozáson. Alkottak a kezek kötötte és kötetlenül, az esti szentmisén pedig már hagyomány, hogy az elkészült művek az oltárra kerülnek. Akkor este hazánkért imádkoztunk.

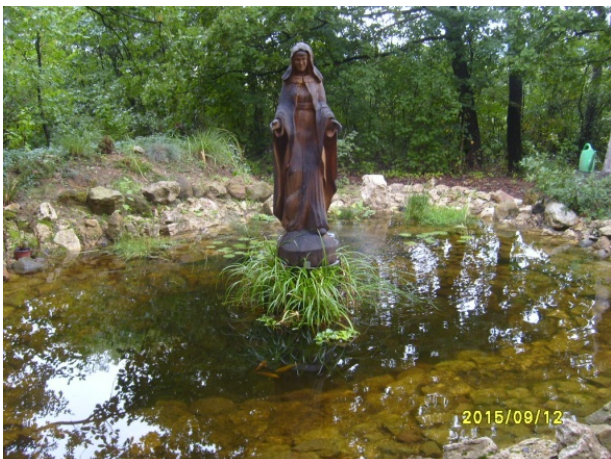
Nekem különösen kedvesek az esti játékok, ahol – bár már mindenki fáradt – mégis valahonnan újult erőre kapva lelkesen és vidáman együtt játszik kicsi, nagy, egy csapatként, közösségként. (Boda Gabi)

Csobánkán jártunk

2015. szeptember 12-én Csobánkán jártunk közel 40-en. Szarvas Marika néni halálát követően ez volt az első buszos kirándulásunk, köszönet érte Gorjánác Mária-nak. Fő úti célunk Csobánka volt, de ellátogattunk Pomázra is. A kirándulás során megnéztünk két szerb ortodox templomot és egy katolikus templomot, továbbá jártunk a Prohászka Ottokár Élet Házában, amelyben Bőjte Csaba első magyarországi bentlakó anyaothonát szerették volna létrehozni, valamint természetesen meglátogattuk a Csobánkai Szentkutat. Minden általunk meglátogatott helyen szeretettel fogadtak, vártak minket, valamint mindig volt valaki, aki mesélt a hely történelméről. Így tudtuk meg többek között, hogy az egyik szerb ortodox templomban van egy 500 éves keresztelőkút, amelyet a hívők magukkal hoztak vándorlásuk során, valamint, hogy meghatározott helyen ülhetnek, pontosabban támaszkodhatnak, mert ülőhely nincs, a férfiak, illetve a nők.

Két olyan helyen is jártunk, amelyek „csodákkal” kapcsolatos helyek. Ilyen volt a csobánkai Szentkút, valamint a Prohászka Ottokár Élet Házának kertjében található mesterséges tó, melynek közepén a Szűzanya szobra látható. Ez a hely magával ragadott

mindannyiunkat, a tó azon a helyen került kialakításra, ahol Prohászka Ottokár mindig a rózsafüzért imádkozta. Itt maradtam volna még egy jó ideig, de tovább kellett menni. A másik csodákkal kapcsolatos hely az maga a Szentkút volt, ahol Gábor atya misét tartott nekünk a kápolnában, valamint lehetőség volt Szentgyónásra is. A Szentkút, amelyet a csobánkai Mária-kutacska kegyhelynek is neveznek története az, hogy az 1840-es években ezen a helyen egy jelentéktelen forrás nyomai látszottak, amikor is egy lázzal összekötött különös betegség ütötte fel a fejét a vidéken. Ez a betegség sok szenvedést okozott mivel nagy szomjúsággal járt. Azok, akik szomjukat a forrás vizével csillapították igen gyorsan kigyógyultak a betegségből, így a lakók lázkutacskanak nevezték el, azonban 1842-ben egy pásztor nagy fényességet látott, majd a forrás vizében Szűz Mária képe jelent meg, karján a kis Jézussal. Azonnal futott a faluba és elmondta a látomását, minek hírére sokan siettek a forráshoz és maguk győződhetek meg Istenanya képéről. Innentől kezdve a nép ide kezdett özönlenni segítséget kérni. Nap, mint nap jöttek a betegek testi, lelki gyógyulást kérni. Így történt, hogy 1843-ban Budapestről egy teljesen megvakult asszonyt vittek a kúthoz, aki itt remélte gyógyulását. Szemeit megmosták a forrás vizével és teljesen visszanyerte szeme világát. Az asszony halából 1844-

ben egy kápolnát építtetett a gyógyforrás fölé, amelyet Sarlós-Boldogasszony ünnepén szenteltek fel. A mai kápolna már nem az a régi kápolna, ezt az 1970-es években építették adományokból. A kápolnában volt egy festmény Mária látogatásáról Erzsébetnél, melyen a két asszony megöleli egymást. Alig tudtam levenni a szemem a festményről, annyira magával ragadott. Na de volt még más látnivaló is a kirándulás folyamán! Nem tettem még említést a pomázi Szent István király plébániáról, ahol Szent István király csontereklyéje található, valamint a templom mennyezetfestményeiről beszélni nem lehet, azt látni kell. Szinte életre keltek a Biblia egyes jelenetei (pl. utolsó vacsora, Jézus keresztre feszítése stb.), mely jelenetekben egyes megfestett emberi arcokban ismert embereket fedezhet fel a jó megfigyelő, többek között Mindszenty bíborost például, és az egyik megfestett arc állítólag a festő önarcképe. Ebben a templomban megemlékeztünk és imádkoztunk Szarvas Marika néniért, valamint Szakál Antal esperes plébánosért. Maga a kirándulás jó hangulatban zajlott, kellemesen elfáradtunk, sok-sok élménnyel lettünk gazdagabbak, valamint köszöntöttük a Máriákat. Itt ragadnám meg az alkalmat, hogy köszönetet mondjak minden résztvevő nevében a gondos, alapos szervezésért! Reméljük hamarosan újra útra kelhetünk. ☺ (HV)

A kőkereszt

A templomunk balján látható műkőkeresztről sokáig keveset tudtunk, pedig napjában többször elmegyünk előtte. Nemrég sikerült róla többet megtudnom, ezt most szeretettel osztom meg az Olvasóval.

A jelenlegi kereszt elődjét 1935-ben állították, viszont ezt a hívek primitív kivitelezésnek tartották, amit szóvá is tettek. 1943-ban végül az egyházközség képviselőtestülete elhatározta a cserét. A régi keresztet a Nagykörösi úton akkor megnyíló új községi temetőnek adományozták. Az új kereszt szintén műkőből készült, ennek már a korpusza is műkö lett. A kereszt lábazatába márványtábla került egy régi egyházi ének szövegének részletével:

*„Jézus világ megváltója,
Üdvözlégy élet adója,
Megfeszített Isten fia,
Szent kereszted szívem hívja,
Jézus add, hogy hozzád térjek,
Veled haljak, veled éljek.”*

A hívek nagy örömmel fogadták az új keresztet, avatása 1943. november 7-én, a búcsú napján történt, az avatást és a avatási szentmisét dr. Galla Ferenc pápai prelátnak végezte el.

A háború a keresztet sem kímélte, a szétrobbanó templom teljesen maga alá temette, sokan hitték, hogy ez is elveszett. A romok eltakarítása közben legnagyobb meglepetésükre az derült ki, hogy a kereszt épségben vészelt át a robbanást, egy sérülése volt: Krisztus feje letörött. A hívek lelkesen folytatták a romeltakarítást és közben meg is találták a fejet, ami visszaillesztettek a helyére. A keresztet mindig nagy becsben tartották, sok virág, gyertya volt

és van előtte most is. Az urnatemető építésével viszont elveszítette kiemelkedő helyét, alsó két lépcsőjét betemették. Szép kort megért keresztünk most újabb dolgos kezekre vár, mert az idő nem kímélte. Műköves munkával javítani kellene Krisztus lábát: a tartó kő leesett, és a lábfej kezd szétnyílni. Jó szakember kerestetik a javításra!

Legyen számunkra is fontos ez a kereszt, járuljunk elé bizalommal! Hitünk jele, elődeink szeretettel gondozott hagyatéka. Vigyázzunk rá és őrizzük meg az utódoknak!

Így Mindenszentek és halottak napja táján misem fejezi ki ezt jobban, mint az, hogy az előtte gyújtott mécsesekkel, a kegyelet virágaival emlékezünk elhunyt szeretteinkre. (Seres Dávid Zsigmond)

Felolvasó Kör

Régóta éreztük mindannyian, hogy a vasárnapi szentmiséken az olvasmányok „nehézkese” szólnak. Jőmagam többnyire a reggeli misére járok, de időnként úgy sikerül, hogy egy-egy tízes illetve este hatos misén is előfordulok, és mindenütt azzal a problémával szembesültem, hogy ugyanaz a két-három, vagy inkább egy-két ember olvas vasárnapról vasárnapra. Senkit nem

szeretnék megbántani, csak a magam nevében nyilatkozok, de én úgy voltam vele, hogy annak ellenére, hogy nagyon szeretek olvasni, zsinórban a harmadik nyolcas misén már nem szívesen jelentkeztem volna magamtól a felolvasásra. Úgy gondoltam, unalmas lehetek – magam számára és mások számára is. Szolgálat helyett inkább kötelezettségnek fogtam fel, és lassan a háttérbe húzódtam, hogy hátha jelentkezik olyan is előbb-utóbb, aki az előtt keveset, vagy sose olvasott misén. Aztán teltek a vasárnapok, és természetesen továbbra is általában az Olvasmány és a Szentlecke felolvasására valaki a hívek soraiból jött fel az ambóhoz, de ismét ugyanaz a két-három ember váltakozott, és én sokáig elmaradtam... És akkor elkezdett hiányozni ez a szolgálat. Az is megfordult a fejemben, hogy ez így továbbra sem jó, mi van, ha mások is kényszernek érzik, és nem önszántukból olvasnak ugyanazon a misén minden vasárnap. Mi van, ha vannak köztünk, akiket csak egy kicsit bátorítani kellene? Aztán elhallgatott bennem ez a gondolat, kialudt a szikra.

A Szentlélek viszont nem adta fel, másnál tovább munkálkodott. ☺ „Megbökte” Czinege Katit, aki elhatározta, hogy összerendezgeti, terelgeti ezt a vasárnapi felolvasást. Gábor atyával megbeszélve néhány vasárnapi hirdetésben elhangzott a felhívás, hogy mindazok, akik bármi készletet éreznek vasárnapi miséken olvasni, jelentkezzenek Katinál. Nem volt meglepő, hogy a jelentkezők többsége azokból az emberekből állt össze, akik addig is gyakran olvastak fel. Ám igen nagy örömeinkre csatlakozott

hozzánk (egyelőre csak) egy gyermek, de reméljük később többen is felbátorodnak. Már volt egy találkozásunk, ahol megbeszéltük, hogy mindig előre egy hónapot osztunk be, illetve szót ejtettünk az olvasási illemszabályokról is, amit nagyon hasznos volt összeszedni. A novemberi misék már be vannak osztva, de ha decemberben kétszer ennyi embert kéne beosztani, az lenne igazán öröm. Az adott misén felolvasó személy legkésőbb előző nap megkapja e-mailben az olvasmány szövegét, tehát nem mise előtt 3 perccel kell kapkodnia a felkészüléssel. Itt jegyzem meg, hogy egyelőre átvállaltuk a Könyörgések felolvasását is, azt is a hívek tolmácsolják a mise hallgatóknak.

Várunk téged is, jelentkezz felolvasónak! Ha netán még sosem olvastál Szentmisén, de kipróbálnád magad, viszont bizonytalan vagy abban, hogy Neked ez menne-e, keresd meg Czinege Katit, lehetőséged lesz egy-egy vasárnapi mise után nem „élesben” felolvasni néhány sort a templomban, mikrofonba, akár közönség nélkül ☺! Vállaljuk örömmel, felkészülten ezt a nagyon szép feladatot! (Gaál Édua)

Könyvajánló

Az idén jelent meg a Helikon Kiadó gondozásában Böjte Csaba legújabb könyve „A virág a fény felé hajlik” címmel. Ezt a kötetet is Karikó Éva állította össze, mely kötet kivitelében hasonlít a már korábban megjelentetett „A mindennapi kenyérenél is fontosabb a remény”, valamint „Az igazgyöngy fájdalomból születik” című kötetek. Néhány mondatot szeretnék

most megosztani veletek a kötet ajánlásából „...Talán mindannyiuk közül legjobban a szülőt és a tanítót csodálom, ki magát az embert szolgálja, segíti a kibontakozásban az Isten adta magot, a szent ajándékot, a gyermeket, akit maga a Teremtő tarisznyált fel! Szövetségesük a türelmes alázat, a bizalom a határozott atyai szigorban, a határait feszegető gyermek sokszor meglepő vázlatainak kuszaságát túlélő remény és a jókedv, mellyel várja a nagy Alkotó a gyermekbőrbe álmódott remekművének születését! A gyermek, amikor megérkezik egy lezárt, értékes csomag, nem fehér tábla, az ő szívét Isten sűrűn teleírta, léte az emberek imájára küldött atyai válasz. A szülő, a nevelő méltó feltörni a pecsétet, segíteni kibontani a levelet, de a sorokat egyedül a küldönc betűzheti ki! Sok vázlat után születik a remekmű, az az alkotás, mit Isten belénk álmódott! A te dolgod, szülő, tanító, hogy a Teremtőtől hírt hozó ne csüggedjen, ne dobja el olvasatlanul az atyai levelet. Tápláld a hitet a rád bízott ifjúban, hogy bizalommal elcsendesedve, önmagába fordulva megértse, hogy az ő élete maga az isteni üzenet! Isten úgy szerette a világot, hogy őt, az ő szeretett gyermekét megteremtette, s áldásként Teremtőnk drága, gyógyító jó szavaként küldi a világba! A rád bízott gyermek dolga nem az általad leadott leckék vég nélküli magolása, nem az évezredes emberi tudás határtalan labirintusában való bolyongás, hanem az, hogy Teremtőnk áldása, jó szava, gyógyító, simogató jelenléte legyen testvérei számára! S ha benne ez a felismerés megszületik, ha

megérzi, hogy milyen jó ízű jónak lenni, akkor maga indul el, hogy kihegyezze ceruzáját, képezze, formálja önmagát, s beteljesítse Isten adta drága hivatását. S ekkor a szülő, a tanító hátradőlhet, mint a szántó-vető ember, ki boldogan gyönyörködik a szélben ringó búzatáblában, mert a többi a csendes csordogáló idő már nélküle is bevégez!" (Vi-)

SZENTMISÉK RENDJE

Vasárnap: 8, 10 és 18 órakor.

Hétköznap:

Hétfő: 17 órakor

Kedd, Szerda, Szombat: 7 órakor

Péntek: 18 órakor

Csütörtök: Igeliturgia 7 órakor

Minden pénteken: 17 órakor imaóra és az esti mise után csendes szentségimádás 19 óráig.

Első csütörtökön: 17 órakor Jézus Szíve Család imaórája

Első vasárnapon: 17 órakor szentségimádás

Gyóntatás: A szentségimádások alatt. Vasárnap a szentmisék előtt. Plébánossal való egyeztetéssel egyéb időben is.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és szerda: de. 9-11 óra

Kedd és péntek: du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bérmeákosási kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

A hittanok helyszíne a Plébánia tanács- illetve emeleti terme.

A hittan csoportokhoz az év folyamán később is lehet csatlakozni.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17-19., 292-3113, pestszentimre.plebanaia@gmail.com). *Felelős kiadó:* Lak Gábor plébános,

Felelős szerkesztő: Bönöczk Péter; *Honlap:* www.pestszentimre.plebanaia.hu